

טקס הזיכרון לחללי צה"ל – אנדרטה 2015

כתב סגן ארז שטרק ז"ל לפני שנהרג באסון המסוקים:

**"שום דבר לא יפגע בי, שום דבר
לא אישה לא כדור מחבלים, שום דבר
כי ככה נשבעתי לאחי, אחותי, להורים
ובכיתי בלילות ודאגתי בימים
כי פחדתי שמשהו יפגע בהורים
וקולו של אבי מהדהד לי בראש כבר שנים**

**אם יקרה לך משהו
אין לי טעם לחיים
אין לי טעם למחר."**

מדינת ישראל מורידה היום את דגלה לחצי התורן לאות הזדהות
עם הנופלים במערכות ישראל. ביום הזה, אני חושב על חבריי
שנפלו, אני חושב על הוריהם, אני חושב עליכן המשפחות
השכולות. אני חושב על החיים שהוחמצו, על התקוות שנגדעו, על
החיים שהמשיכו בלעדיהם. ביום המקודש הזה, אני חושב על כל
אחד מהנופלים, בנותיה ובניה של העיר קריית ביאליק.

כבר שנות דור אלפי אימהות בוכות, אלפי אבות נושכים שפתיים בכאב, ילדים מכירים את אבותיהם רק מסיפורי האימהות, אחים ואחיות חוזרים אל הזיכרונות.

בערב יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל בשנה שעברה, כתבה לי ברדוגו, לאחיה שחר ברדוגו, בן הקריה, שנהרג ב-12.1.2007, בן 20 בנופלו: "שחר שלי, מלאך שלי, כבר הרבה זמן שלא כתבתי לך... כבר 7 שנים שאתה לא אתנו, 7 שנים שלא חולף יום מבלי לחשוב עליך, לא חולף יום שבו לא מזכירים אותך ואומרים: מה שחר היה אומר? כל יום עוד בציפייה שתחזור ושזו הייתה מציאות מדומה... כמה דברים קרו בזמן שלא היית כאן. ..אימא ואבא חגגו 25 שנות נישואין, טל אחיך סיים את לימודיו בטכניון והתחתן, דניאל השתחרר. ואני? אני שחר כבר מסיימת כיתה י"ב ועולה על מדים...אתה בטח זוכר אותי עוד ילדה קטנה בכיתה ה' שמחכה לך שתחזור מהבסיס ותרים אותה עד לתקרה."

הזיכרון לעולם נשאר. גם מרחק השנים לא משכיח את הנופלים ואינו מקהה את הכאב. לפני שנתיים כתבה לילי אילון, אמא של רונן ז"ל, בן הקריה, שנפל ב-10.4.1987, בן 19 בנופלו: "רונן שלי, לא הפסקתי להתגעגע אליך. לחיוך המסתורי בקצה שפתיך. לצחוק המתגלגל כמו פעמונים. לו יכולתי רק עוד פעם אחת להביט עליך בפנים, 26 שנים מאז שהלכתה מאתנו... רונן שלי, כולנו זוכרים."

קולה החד והצורב של צפירת הזיכרון, שנשמעה לפני שעה קלה מחברת ומאחדת את החברה הישראלית כולה בתוגה ובקדושה המשתקת כל מחלוקת. הנופלים ודאי היו חפצים שאחדות זאת תשרור כל ימות השנה ולא רק ביום הזיכרון. בחודשים האחרונים חווינו שיח מפלג ומקומם בחברה הישראלית. נשמעו אמירות הפוגעות במרקם חיינו בארץ הנפלאה הזאת. אני מזמין את כל המבדילים בין דם לדם, את המשסים איש ברעהו, לפקוד את בתי הקברות הצבאיים. שם, בין שורות האבן האחידות, שוכבים זה לצד זה דתיים וחילוניים, ילידי הארץ ועולים חדשים, אנשי ימין ואנשי שמאל, בני שכונות מצוקה ובני אזורי יוקרה. הם כולם שם, ללא הבדל, זועקים בשתיקתם. שוכבים שם לנצח נצחים בנות ובנים שוחרי טוב, חדורי אופטימיות ותקווה, שרצו לחיות במדינה המכילה את כולם, מדינה שהיא בית לכל אזרחיה היהודים. זאת הייתה צוואתם ואותה חובתנו לקיים.

ששים ושבע שנים נמשך סיפור האהבה שלנו עם הארץ הזאת. ששים ושבע שנים של מלחמות ומאבק לחיים; ששים ושבע שנים של אתגרים והתמודדויות; ששים ושבע שנים של הישגים והצלחות. הלוואי ונהיה ראויים לנופלים.

בטרם יחל יום-עצמאותנו וזיקוקי דינור בשלל צבעים ירקיעו אל השמיים, נתייחד כולנו באחוות-אחים עמכם, בני המשפחות השכולות. נאמץ אתכם אל ליבנו באהבה, ואת יקירינו הנופלים נזכור ונוקיר בחיי התרבות והיצירה של עירנו קריית ביאליק.